

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Juli Capilla.
Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque i
Xelo Tortosa (*Secretària de redacció*).
Redacció de Barcelona: Bàrbara Amorós, Lluís
Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milian, Enric
Rimbau i Gemma Morales (*Secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*Correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*Escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*Maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Cañís, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan (Catalunya Nord),
Guillem Chacón (Franja de Ponent), Joan Lluís Ferrer
(Eivissa), Carles Marqués (Menorca), Anna Sàez
(Lleida), Àlvar Valls (Andorra).
Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat,
Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa
Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran
Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi
Finestres, Manuel García, Josep Gifreu, Xavier
Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani
Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina,
Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent
Marqués, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdéu,
Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís
Muntané, Gustau Muñoz, Joan Nebot, Ricard Peris,
Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós,
Ferran Sàez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi Sebastià,
Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Stru-
bell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip To-
bar, Alicia Toledo, Lourdes Toledo, Matthew Tree,
Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Sergi Verger,
Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.

Arxiu: Jesús Prats (*Fotografia*), Rosa Serrano
(*Documentació*).
Publicitat i promoció: Salva Martínez i Pepa
Alòs (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido,
Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932
384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Tot polític té el seu declivi, i Eduardo Zaplana pot estar començant el seu després d'anys d'un control absolut asfixiant al País Valencià. El seguit d'esdeveniments de la setmana passada evidencia dues coses. D'una banda, que comença a esquerdar-se el monolitisme creat entorn de la seua figura. De l'altra, el seu nerviosisme perquè pot perdre la principal basa que tenia en la successió de José María Aznar, la de l'èxit del "model Zaplana", que consisteix a deixar la Generalitat en mans d'una altra persona però conservant el poder completament des de la presidència del partit. Zaplana volia un titella al capdavant de l'administració valenciana que complira escrupolosament amb el seu guió, que, com sempre, tan sols respon a les seues ambicions personals. Però, per a sorpresa de tots, Francesc Camps va accelerar el ritme polític al moment mateix d'arribar a la presidència, i va començar a esmenar alguns dels errors més evidents dels vuit anys de zaplanisme: els membres més fidels del seu govern han apostat per la construcció d'escoles en lloc d'apostar per les obres monumentals, han fet referències indirectes al deute de la Generalitat, s'han acostat a la universitat o han intentat trobar una solució sensata per al teatre romà de Sagunt.

Tots aquests gestos han acabat per aixecar en peu de guerra les hosts d'Eduardo Zaplana, que no han acceptat que un nouvingut al Palau de la Generalitat gose qüestionar la gestió d'un president el lideratge del qual s'acosta ja al culte a la personalitat entre els seus partidaris. En el seu més pur autoritarisme polític, l'expresident ha donat un colp damunt de la taula i ha intentat demostrar de nou que té el partit completament controlat, amb la vista sempre girada cap a Madrid. Però ja no és així, i cada vegada ho serà menys. No es pot tenir eternament lligat qui té el poder, que a la llarga esdevindrà el més real, el d'encapçalar la màxima institució dels valencians. Primer, serà el teixit empresarial el que canviarà el rumb de les seues fidelitats, i després, seran els mateixos militants del partit. El tan lloat "model Zaplana" de successió, que és simplement un intent desesperat de mantenir el poder, pot acabar provocant la hilaritat dels rivals de Zaplana en la incruenta batalla per posicionar-se en la successió d'Aznar.

Els valencians, d'una o altra tendència ideològica, no podem fer altra cosa que felicitar-nos per la possible marginalització política d'un personatge nefast per a la societat valenciana: per la seua fatxenderia política amb tots els que no li han donat un suport incondicional, per l'autoritarisme asfixiant que ha imposat al teixit empresarial, per la política de gestos faraònics buits que ha tingut com a conseqüència més evident un endeutament que pagarem en el futur, pel seu menyspreu a la cultura pròpia del país, per la precarització de tots els serveis públics, etc.

Tant de bo que aquest enfrontament polític acabe amb l'adéu a Eduardo Zaplana, i que els indicis que ha donat Camps d'un cert canvi en el seu tarannà polític no acaben com un simple miratge.

Als nostres lectors

El 6 d'agost del 1928, ara fa setanta-cinc anys, va nàixer a Pittsburgh Andrew Warhola, més conegut per Andy Warhol, el màxim exponent del pop art. Més enllà del tòpic, però, hi ha l'ofici d'un extraordinari publicista que es va passar aviat al món de l'art, o, dit a la manera de Warhol, que va elevar la realitat a la categoria sublim de l'Art amb majúscules. Perquè, per a Warhol —el primer artista veritablement mediàtic—, l'art s'expressa a través de la voluntat de l'artista: qualsevol objecte pot esdevenir art, segons el concepte de *ready make* manllevat de Marcel Duchamp, i, encara més, l'artista és ell mateix obra d'art. Warhol va expressar a bastament la seua estètica a través de les més diverses formes d'expressió: pintura, fotografia, publicitat, cinema, música, periodisme... Qui no n'ha sentit a parlar? Aquesta setmana el tema de portada aprofundeix en l'obra i la vida —o la vida i l'obra, tant se val— d'Andy Warhol.

Juli Capilla, coordinador

L'ADÉU DE ZAPLANA?